

Objawienie Pańskie

1. Obchodzona każdego roku 6 stycznia uroczystość Objawienia Pańskiego, zwana w polskiej tradycji ludowej świętem Trzech Króli, jest najstarszym - obok Wielkanocy – świętem kościelnym.

2. „**Objawienie** - uczy nas Katechizm Kościoła Katolickiego - **jest ukazaniem się Jezusa jako Mesjasza Izraela, Syna Bożego i Zbawiciela świata**” (KKK 528). Podczas gdy Boże Narodzenie koncentruje się bardziej na uniżeniu Syna Bożego, podkreślając ubóstwo i prostotę ziemskich narodzin Chrystusa, **Objawienie Pańskie kieruje wzrok wierzących na Boską wielkość nowonarodzonego Dziecięcia**. Bóstwo Chrystusa uznali Mędrcy ze Wschodu, padając przed Nim na twarz, oddając Mu pokłon i ofiarując dary. To samo Bóstwo obwieścił głos Ojca z nieba w momencie chrztu Chrystusa w wodach Jordanu. Swe Bóstwo okazał wobec Apostołów sam Jezus, gdy dokonał pierwszego cudu przemiany wody w wino, aby „objawić swoją chwałę i by uwierzyli w Niego Jego uczniowie” (por. J 2,11). W mędrkach - „reprezentantach wyznawców sąsiednich religii pogańskich - Ewangelia widzi pierwociny narodów, które przyjmą Dobrą Nowinę zbawienia” (KKK 528).

3. Jako uroczystość kościelna, Objawienie Pańskie wywodzi się z chrześcijańskiego Wschodu i sięga początków III wieku. Właśnie wtedy, w szóstym dniu stycznia, chrześcijanie Wschodu zaczęli obchodzić narodziny Chrystusa - prawdziwego Słońca ludzkości, przeciwstawiając je pogańskiemu kultowi słońca. W IV wieku do kalendarza liturgicznego na stałe wpisano Boże Narodzenie, obchodzone 25 grudnia jako pamiątka przyjścia na świat Syna Bożego w Betlejem. Od tego momentu 6 stycznia stał się świętowaniem - ściśle powiązanych z narodzeniem Chrystusa - innych ważnych momentów Jego ziemskiego życia, w których zostało objawione Jego Bóstwo. Tymi wydarzeniami są: pokłon Mędrców, chrzest w Jordanie i cud w Kanie Galilejskiej. W niektórych Kościołach lokalnych dołączano do nich również cudowne rozmnożenie chleba i przemienienie Chrystusa na górze Tabor.

Chociaż uroczystość Objawienia Pańskiego powszechnie jest u nas zwana świętem Trzech Króli, jednak Ewangelie nie nazywają Mędrców królami, ani też nie podają ich liczby. O trzech Mędrkach - w związku z symbolicznymi trzema darami, jakie złożyli Chrystusowi - zaczęto pisać w III wieku. Królami - być może w nawiązaniu do Psalmu 72(71) - nazwano ich w wieku VI. Ich imiona - Kacper, Melchior, Baltazar - pojawiły się w średniowieczu. Z przełomu XV i XVI wieku pochodzi obrzęd poświęcania złota, kadzidła i mirry. W nowszych czasach doszedł do niego zwyczaj poświęcania kredy, którą wypisuje się na drzwiach mieszkań inicjały imion Trzech Króli i rok bieżący. Przyniesione Chrystusowi złoto symbolizuje Jego godność królewską, ofiarowane kadzidło - to uznanie Jego prawdziwej Boskości, a mirra - to symbol rzeczywistego człowieczeństwa Pana Jezusa.

Ewangelia wspomina o cudownej gwiazdzie, która prowadziła Mędrców do Betlejem (por. Mt 2,9). Ewangelista św. Mateusz, pisząc o gwiazdzie, bez wątpienia ma na myśli jakieś niezwykle zjawisko. Wydaje się, że daremne są wszelkie próby naturalnego jego wyjaśnienia. Z pewnością chodzi tu o nawiązanie do prorocत्व Starego Testamentu. U ludów Wschodu panowało przekonanie, że każdy człowiek ma swoją gwiazdę, a cóż dopiero Chrystus! Gwiazda Betlejemska zdaje się być symbolem Mesjasza i przychodzącego wraz z Nim światła, mającego zajaśnieć nad wszystkimi narodami.

4. Zapamiętajmy: Wydarzenia zbawcze, poprzez które Jezus objawił się światu, stanowiły początek wezwania do wiary wszystkich narodów i każdego człowieka stworzonego na obraz i podobieństwo Boże, i odkupionego krwią Chrystusa. Każdy z nas, tak jak niegdyś Mędrcy ze Wschodu, powinien pozwolić prowadzić się wierze i powinien dar wiary nieść innym, ukazując w ten sposób nieskończoną miłość Boga ku każdemu człowiekowi.

Ks. Daniel Brzeziński